

afvigende Opfattelse, naar der ikke af den ærede Minister var blevet paaberaabt en anset Retslærd, der skulde have udtalt sig for en saadan Anskuelse, som af den ærede Minister fremst; men naar en saadan Autoritet bliver nævnt, tror jeg, at det vil være rigtigt, at jeg kortelig begrundet min Anskuelse. Det Citat af den nævnte Forfatter, nemlig den retslyndige S. C. Larsen, som den ærede Minister henførte sig til, vil, naar man efterser det, findes ikke at angaa det her foreliggende Tilfælde. S. C. Larsen taler om, at under Begrebet „Eiendom“, som en Mand ikke kan tvinges til at afstaa uden imod fuld Erstatning, kan henføres Besiddelse af Retten til at oppebære Tiendeafgifter; men det er jo noget ganske Andet end Statteprivilegiet at være fri for at yde Tiendeafgift. Den Del af Grundloven, som et Lovforslag, som dette vel nærmest skulde komme til at støde an imod, vilde være den første Del af § 82, hvori der staar: Eiendomsretten er ukrænkelig; men naar man tager Hensyn til Forholdet mellem denne Sætning og det, der følger efter, og tillige tager Hensyn til den Maade, hvorpaa den er indkommen i Grundloven, saa vil man komme til den Erkjendelse, at den almindelige Sætning, at Eiendomsretten er ukrænkelig, ikke i sit Væsen er Andet end en Almindeliggjørelse af det, der mere specielt udtales der efter, nemlig, at Ingen kan tilpligtes, at afstaa sin Eiendom, uden hvor Almenvellet kræver det, og at dette, da kun kan ske ved Lov og imod fuldstændig Erstatning, men, at det ikke indeholder nogen Garantii fra Statens Side for, at den Private uanfægtet af Staten bliver i den Formuesbestand, hvori han til en vis Tid er. Skulde den nævnte Sætning i Grundloven opfattes i det Omfang, saa vilde den ganske sikkert ogsaa komme til at staa i Strid med en stor Del af vore Stattelove, navnlig dem, der omhandle indirekte Afgifter, hvor der paa mangfoldige Punkter gjøres et mere eller mindre vilkaarligt Skaar i den Private Formuesbestand, et Skaar, der kan reguleres ved Lovgivningsmagtens Hensyn til det Billige og Hensigtsmæssige. Jeg har saaledes ikke anset Lovforslaget for stridende imod Grundloven.

Winther: Den ærede Minister optraadte idag med en stor historisk Værdom og Lod endog fornemme, at han var hjemme i gamle Retssystemer, som jeg maa tilstaa, at jeg aldrig har givet mig ud, for at kjende, men som jeg rigtignok heller ikke ansaa det for nødvendigt, at være inde i for at komme til at stille dette Forslag. Det forekommer mig besynderligt, at den ærede Minister vil fremhæve, at dette Lovforslag kunde trænge til mange flere Bestemmelser og en større Præcision, da jeg selv har sagt idag, og udhævet i mit Foredrag, da jeg forelagde Lovforslaget, at min Hensigt maasse kunde have været opnaaet ved en Interpellation. Nu har jeg imidlertid den Mening, at dersom dette Lovforslag var fremkommet paa et tidligere Tidspunkt — det er jo isvrigt ingen Andens Skyld end min egen, at det ikke er fremkommet før — saa kunde det være blevet overgivet til et Udvalg, og man kunde have faaet at se, hvorledes Thinget vilde stille sig dertil. Dette lader sig nu efter Omstændighederne ikke gjøre, men vi have jo hørt Regjeringens Udtalelse, og saaledes have vi dog opnaaet eet af de Formaal, som jeg havde ved at stille Forslaget. Den ærede Minister mente, at det var et reelt Privilegium, der var givet ved Danske Lov, og gjorde opmærksom paa, hvorledes det var gaaet over fra et personligt til et reelt Privilegium. Den ærede Minister gjorde tillige opmærksom paa, at jeg ikke havde været Historiker nok i denne Henseende, men jeg har jo netop, da jeg forelagde Lovforslaget, sagt det selv Samme, som Ministeren var saa artig at meddele Thinget idag. Den ærede Minister har formodentlig ikke læst, hvad jeg dengang udtalte, og jeg fortaenter ham, saamen ikke i, at han ikke har villet gjøre sig saamegen Alletlighed; men hvis han havde gjort det, vilde han have set, at jeg netop har sagt det selv Samme, som han idag har yttret. Jeg var altsaa i Grunden ligesaameget Historiker i dette Punkt som den ærede Minister, men jeg viste isvrigt ganske simpelt hen til min Hilde, nemlig Lunns Skrift om Tienden, hvorfra vi begge to kunne hente al den historiske Oplysning, der hidtil er kommen frem fra Nogen. Nu mente den ærede Minister, at da der her var Tale om et reelt